

men lad os nu tænke os, det kunde ste — saa havde den højtærede Finansminister naaet at faa en Stat indført, som i sin Tid absolut vilde hindre ham i at faa vedtaget en Forbudslov. Thi, naar først Kommunerne og Statskassen, alle disse Kasser, ere blevne interesserede i, at der driffes og driffes godt her i Landet, saa er der sikkert ingen Finansminister, som vil komme med et Lovforslag om, at nu skal Spiritus forbydes, saaledes at det kun kan faas paa lignende Maade som Medicamenter, og kom en Finansminister eller kom den ærede Finansminister med et saadant Forslag, vilde han straks faa alle de Mænd imod sig, som have Interesse i, at der kommer Penge ind i disse Kasser ad den Vej, der her er Tale om. Jeg tror, at netop Vejen til at naa til en virkelig fornuftig Indskrænkning i Spiritusnydhelsen, nemlig den Vej, helt at faa den affattet, er spærret, naar man vedtager et saadant Forslag, som gør Folk interesserede i, at der bliver druffet og druffet betydeligt.

Men jeg skal, som sagt, lade hele denne Side af Forslaget, den moraliske Side, som den højtærede Finansminister ellers særlig med Forkærlighed holder sig til, ligge, og skal nærmere omtale Forslaget som det, der i Virkeligheden er, nemlig et Skatteforslag, et Forslag til en Stattereform. Naar der bliver Tale om ny Skatter eller forhøjede Skatter, saa er der to Spørgsmaal, som jeg synes, en Skatteborger straks maa stille til sig selv. Naar der fra Finansstyrelsens Side, enten det nu er den Finansstyrelse, der er over hele Landet, eller det er den hjemme i Kommunen, bliver sagt til Skatteborgeren: Nu skal du af med ny Skatter, saa maa der være to Ting, som en Skatteborger har at spørge om. Der er for det første det Spørgsmaal: Trænges der nu ogsaa til forhøjede Skatter? Thi naar han det Spørgsmaal besvaret benægtende, trænges der altsaa slet ikke til forhøjede Skatter, synes det mig at være en forunderlig Skatteborger, der alligevel vilde stemme for højere Stat. Han vilde sikkert ikke tænke paa sin egen Lomme Interesse, han vilde overhovedet synes mig kun libet at repræsentere økonomiske Interesser. Det andet Spørgsmaal, en Skatteborger maa gøre sig selv, naar der er Tale om en forhøjet Beskatning, er: Hvorledes vilde de Skatter falde, ville de ramme Skatteevnen eller vilde de falde anderledes? De to Spørgsmaal synes jeg, en Skatteborger maa stille til sig selv og til andre, naar der er Tale om en saadan forhøjet Stat. Og naar vi saa skulle tale om, hvorvidt der er Trang til ny Skatter, uden der her foreligger et Lovforslag, der andrager en ny

Stat paa 16 Mill. Kr., thi det gør den jo i Virkeligheden — en anden Sag er, hvor meget der kan komme ind, men med det nuværende Forbrug er det kalkuleret til 16 Mill. Kr. — saa synes det mig, at man herpaa fornuftigvis maa svare: Nej, der er ikke Trang til ny Statter. Under det nuværende Regimente ere jo Statterne til Staten stegne ganske enormt. Jeg gaar med Glid ikke længere tilbage end til 1875, thi vil jeg gaa endnu 2, 3 Aar længere tilbage, ville vi komme til endnu stærkere Stigning, Skatterne ere nemlig fra 1872 til vor Tid stegne med noget saadant som 15 Mill. Kr. Men gaa vi nu tilbage til 1875, ville vi se, naar vi undersøge Statsregnskabet, at de direkte og de indirekte Skatter paa §§ 4 og 5 i Statsregnskabet tilsammen udgjorde i Finansaaret 1875—76 38,960,324 Kr. 1 Dre, medens det i 1892—93 paa de samme 2 Paragraffer udgjorde 47,931,880 Kr. 24 Dre. Det vil altsaa sige, at Statterne til Staten, saaledes som de ere opførte paa de 2 Paragraffer i Finansloven, ere i den nuværende Regerings Tid stegne med ca. 9 Mill. Kr. En Skatteborger, som ser paa dette Faktum, vil sige til sig selv: Der er ingen Grund til, at vi nu gaa hen og forhøje Statterne til Statskassen, der er paa ingen Maade nogen Grund der til, der kunde snarere være Grund til at tales ved, om det ikke var muligt at faa Skattenebsættelse. Og navnlig vil han jo sige det, naar han ser paa det nuværende Regimente, som er saaledes, at Skatteborgerne ingen Indflydelse have paa, hvorledes de Penge, som ere i Statskassen, skulle anvendes, at Pengene rulle ud af Statskassen, uden at han har nogen Indflydelse paa det, og at Statskassens Forhold til Skatteborgeren egentlig er det, at Statskassen har et Sugerør ind i Skatteborgerens Lomme, som suger Penge op Aar for Aar af hans Lomme, og disse Summer flyde saa ud igen af Statskassen, uden at han har noget med det at gøre. Derfor vil en fornuftig Skatteborger, naar han ser dette Lovforslag, og ser, hvorledes Statterne ere stegne i de sidste Aar, sige: Nej, der er ikke Trang til ny Skatter.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om Statterne ramme Skatteevnen, saa vil Skatteborgeren sige til sig selv: Naar man skal have en ny Stat, maa den først og fremmest ramme Skatteevnen; vel ved jeg, vil han sige, at der er ingen Skatter, der fuldt ud ere retfærdige, saaledes at de falde absolut retfærdigt ud over Landet, men den Stat er dog retfærdigt, som bedst rammer Skatteevnen; men hvorledes falder nu dette